

AMSTERDAMS LITERATUURBLAD

ALLES OVER BOEKEN

FABRIEKEN AAN ZEE

Hij woonde dichtbij een slagroom fabriek en een poedersuikerfabriek, aan zee. Nooit had hij gedacht dat hij daar nog eens binnen zou komen, maar met school zouden ze daar een kijkje nemen, in beide fabrieken. Alles werd uitgelegd, hoe het daar werkte. Zijn moeder zei altijd dat stoute kinderen daar altijd tot slagroom of poedersuiker werden gemalen, maar hij geloofde er niks van. Hij dacht dat ze dat alleen maar zei zodat hij lief zou zijn en goed zijn best zou doen. Maar in de fabrieken kreeg hij de schrik van zijn leven. Onder de fabrieken, in grote kelders, zaten vele kinderen in kooien, en er werd uitgelegd dat dit stoute, ongehoorzame, kinderen waren die overal met de pet naar gooiden. Het waren rotjongens, tuig, en ook zaten er rotmeiden tussen. Hij kon zijn ogen niet geloven, en hij keek naar de meester. De meester deed er allemaal heel ernstig over. ‘Dus jongens, zorg maar goed dat je hier nooit terecht komt.’ Toen hij weer thuiskwam was hij sip en bang. ‘U had dus toch gelijk, moeder,’ zei hij. ‘Stoute kinderen worden daar inderdaad tot slagroom of poedersuiker gemalen. Bah, ik moet er niet aan denken. Ik wil dat spul nooit meer eten.’

‘En zag je nog iemand tussen die kinderen in kooien die je misschien kende?’ vroeg moeder.

‘Nou nee, dat niet,’ zei hij, ‘dat niet.’ Hij dacht er toen aan dat het misschien een grap was, dat die kinderen het gewoon meespeelden. Het waren veelal oudere kinderen, en hij kende ze niet.

‘Heh, bah,’ zei hij. ‘Eigenlijk lust ik nu geen eten meer. Wat zou er wel niet allemaal doorzitten?’

‘Nou, ik weet wel wat,’ zei zijn moeder. ‘Je eet het voortaan maar direct van de bomen, dan weet je zeker dat het goed is.’

Hij mocht wat struikjes en boompjes in de tuin planten, samen met vader, en zo zou hij voortaan alleen nog maar daarvan eten. Maar soms had hij nog wel zin aan drop of chocolade. En toch vertrouwde hij het niet helemaal wat er in de slagroomfabriek en poedersuikerfabriek gebeurde. Het was misschien doorgestoken kaart, om kinderen goed in het gareel te houden. Hij keek op de kalender, en toen schoot hem iets te binnen. ‘Oh, het was één april toen we daar waren in die fabrieken. Zouden ze ...?’ Hij schoot toen in de lach. ‘Wat verschrikkelijk,’ dacht hij bij zichzelf. ‘Wat erg, wat erg.’ Hij vroeg het aan de meester, en die gaf het direct toe. ‘Jij bent de eerste die het door heeft,’ glimlachte de meester. ‘Maar niks tegen de anderen vertellen, he, daar moeten ze zelf maar achter komen.’

Hij vond het toch wel een beetje gemeen, en hij vertelde het stiekem aan zijn vriendje, en die vertelde het weer aan een vriendinnetje. Ze zouden de meester en de mensen van die fabrieken eens goed willen terugpakken. Eigenlijk zouden de meester en die mensen van de fabrieken tot poedersuiker of slagroom gemalen moeten worden, want zij waren degenen die stout waren geweest, zeer stout. Toen het het jaar erop weer één april was wilden ze de meester goed foppen, maar die dag was de meester er helemaal niet, maar er kwam een andere meester. En deze meester was verschrikkelijk en verpestte hun hele dag. Aan het eind van de dag kregen ze te horen: één april. Het bleek gewoon hun eigen meester te zijn die zich had vermomd. Heh, bah, wat walgelijk, en de dag was alweer voorbij zodat ze weer een heel jaar moesten wachten om de meester te kunnen foppen, of misschien zou hij daar weer een stokje voor steken. En zo ging dat door, jaar in jaar uit, dat er altijd wel weer wat tussenkwam. De meester was hen altijd weer te slim af. En toen ze

eindelijk naar een andere school gingen was het natuurlijk helemaal afgelopen. Nu konden ze het allemaal wel op hun buik schrijven. Maar weet je wat nu zo aardig was: Ze kregen een brief van de slagroomfabriek en de poedersuikerfabriek en die wilden op één april wel het huis van de meester helemaal onder de slagroom en de poedersuiker bedelven. Dat vonden ze ook wel een goed afscheid. En zo gebeurde het. Maar even later hoorden ze dat de meester net die dag daarvoor was verhuisd. Alsof hij het voelde aankomen ...

HET LUIPAARD – Deel 1

‘Vreemd,’ zei Frida. ‘Het is alsof hij hier nog steeds is.’

‘Wat bedoel je,’ zei Frits, ‘weg is weg.’

‘Oh wat kun jij toch koud zijn,’ zei Frida. ‘Er is meer tussen hemel en aarde.’

‘Goedgelovig zieltje,’ zei Frits. ‘Dood is dood, en we gaan er allemaal aan.’

Frits zat wat computerspelletjes te spelen in de hoek van de kamer. Frida had zich opgemaakt en probeerde hem te verleiden. ‘Sexualiteit is als de dood,’ zei Frits onverschillig. ‘Ik voel me altijd verscheurd als door een beest na een vrijpartij. En je weet dat ik niet van make up houdt. Doe mij maar puur natuur.’

‘Ga in een hutje op de hei wonen, Frits,’ zei Frida. Even later had ze de make up van haar gezicht gewassen. Ze voelde zich alleen. Hector net overleden, en nu zo’n koude partner.

‘Echt, heus,’ zei Frits. ‘Al dat bijgeloof is niks, en zeker niet het geloof in sex. Het leidt allemaal nergens toe. En dat moet dan liefde voorstellen.’

‘Goh, Frits,’ zei Frida. ‘Ik houd toch

van je ?'

'Kan dat niet op een andere manier,' zei Frits. 'Het is altijd hetzelfde. We kunnen toch gewoon bij elkaar zijn zonder al dat plakkerige gedoe.'

'Jij noemt dat plakkerig,' zei Frida, 'ik noem het gewoon interesse.'

'Ik ben meer gesteld op het platonische,' zei Frits. 'Dat noem ik interesse. We kunnen toch gewoon praten over de dingen die ons bezig houden, zonder door lichamelijke rituelen alles te bedekken.'

'Nou, dit houdt mij bezig, en het is gezond,' zei Frida. 'Ik wil je kennen.'

'Praat dan gewoon met me,' zei Frits. 'Ik ben hier.'

'Nee, je bent er niet bij met je gedachtes. Je zit die domme computerspelletjes te doen,' zei Frida.

'Zie, je hebt geen interesse in mij. Je noemt dat wat mij bezig houdt dom,' zei Frits.

'Laten we geen ruzie maken,' zei Frida.

'Mijn hand erop,' zei Frits.

'Weet je dat je prachtig bent zonder al die make up troep,' zei Frits.

'Ik weet niks, ik voel me verstoten,' zei Frida. 'En misschien komt het wel omdat Hector er niet meer is.'

'Een nieuwe hond wil ik niet,' zei Frits.

'Ik ook niet,' zei Frida.

'En een poes dan ?' vraagt Frits.

Na een paar dagen hebben ze twee poezen in huis. Frits noemt Frida de poezenkoningin. Met kerst staat er een grote kerstboom in de kamer, en samen vieren ze kerst met de twee poezen. Frits en Frida hebben veel kadootjes voor elkaar gekocht, om elkaar de liefde te bewijzen. 'Ik mis Hector,' zegt Frida.

'Ik ook,' zegt Frits, 'maar het leven gaat door. We kunnen hem met geen mogelijkheid terugkrijgen.'

'Het brandt van binnen, het eet me op van binnen,' zegt Frida.

'Dat is wat de dood doet,' zegt Frits. 'Het hoort bij het leven. We gaan er allemaal aan.'

'Frits,' zegt Frida. 'Dat klinkt niet echt avontuurlijk. Kun jij ons niet redden van dit noodlot.'

'Nee,' zegt Frits, 'praat nu geen onzin, Frida. Niemand kan tegen de dood op. Dat moet je gewoon accepteren.'

'Ik kan het niet,' zegt Frida. 'Er moet gewoon meer zijn tussen hemel en aarde.'

'Dat hebben de mensen bedacht, Frida,' zegt Frits. 'Eens verlaten we allemaal het schip van leven, en dan is het afgelopen. We zijn dan niets meer dan een hoopje as wat door de wind verder van elkaar wordt losgetrokken.'

'Geloof je dat echt ?' vraagt Frida. 'Wat ben jij dan bijgelovig, zeg, en wat een kerk zal dat wezen. De kerk die gelooft dat alles eens ophoudt.'

'Het is geen geloof, jij bent hier de gelovige onder ons,' zegt Frits.

'Hoe weet je zo zeker dat alles straks wegrot onder de grond, om in het totale niets te verdwijnen,' zegt Frida.

'Gewoon logisch nadenken,' zegt Frits. 'Er is geen hemel, dus er kan ook niks tussen aarde en hemel zijn, dat is gewoon onzin, Frida, en dat weet jij ook. Neem een voorbeeld aan de poezen. Komen die ook met dit soort stomzinnige verhalen aanzetten ?'

'Nu noem je mijn interesses ook ineens stom,' zegt Frida.

'Nee, Frida,' zegt Frits, 'dat zijn geen interesses, maar illusies. Je bent misleid door koppige mensen die niet aan de dood willen geloven. Eeuwig leven ? Kom zeg.'

'Of reïncarnatie,' zegt Frida.

'Ander onderwerp,' zegt Frits.

'Ik houd van je, schat,' zegt Frida.

'Ander onderwerp,' zegt Frits.

'Houd je nog een beetje van me ?' vraagt Frida.

'Jazeker,' zegt Frits, 'maar ik wil dat je daarop wat meer zult vertrouwen, in plaats van alsmaar over de liefde te praten, en die overmatige honger naar seksualiteit.'

'Je doet alsof ik een sexbeest ben, alsof

het een obsessie is. Ik heb gewoon pijn van binnen,' zegt Frida.

'Eens per maand is goed, maar eens per week is teveel van het goede,' zegt Frits. 'Het moet speciaal blijven, geen dagelijks brood.'

'Kom op nou, Frits, dagelijks brood. Ik heb het er haast nooit over,' zegt Frida.

'Goed, ander onderwerp dan,' zegt Frits.

'Misschien heb je gelijk, Frits, misschien moet ik me meer op de oppervlakte bewegen en wat subtieler worden, en het horizontale wat breder maken, dat is ook een soort diepte, en wat cryptischer. Dat rechtstreekse is inderdaad teveel van het goede. En kijk die katten nou, zijn ze niet schattig, en zij zijn ook zo subtiel en mysterieus,' zegt Frida. 'Ze zullen veel geheimen hebben.'

'Doe nou maar normaal,' zegt Frits. 'Altijd dat gefilosofeer. Wees nou eens nuchter.'

'Alright, Frits, kun jij me daar dan mee helpen ?' vraagt Frida. 'Ik ben maar een beginneling.'

'Altijd,' zegt Frits.

MEDUSA – Deel 3

'Dodelijk is het,' zeg ik. 'We hebben niet zomaar met een stel hoofden te maken. Het zijn de hoofden van Medusa.'

'Kijk naar hen door het glas wijn,' zegt oom Joop. Tante Connie loopt naar de vrouwen toe, en giet wijn over hen heen. 'Wat een vertoning,' zeg ik. 'Dit is toch niet meer normaal.'

'Ik dacht ook dat ik naar een ander feestje was gegaan,' zei oom Joop.

'Kom op, nu weten we het wel,' zeg ik. 'Zo lopen we de fanfare niet. Moet je dat nou eens kijken, ze vervuilen die hele tafel.'

'Nee hoor,' zegt de dochter van de graaf. 'Dit is de oerbron, de big bang.'

'Als je je maar niet verroert,' schreeuwt tante Connie. 'We gaan hier geen polonaise in de kamer houden, al mijn spulletjes worden vies. Is er nog respect

in dit land ?’

‘Likken, bloedvriend,’ zegt de vrouw van het zolder tegen haar wederhelft. ‘Alsof je leven er vanaf hangt.’

‘Als jullie niet eten wat de pot schaft,’ zegt tante Connie, ‘dan sodemieteren jullie maar op.’

‘We vonden het eten heerlijk,’ zei de vrouw van het zolder, ‘maar we hebben onze eigen toetjes meegenomen.’

‘Contractbreuk,’ zegt tante Connie. ‘Dat hadden we niet afgesproken zo, en voor half geld komen jullie er echt niet langs. Ik voel me door jullie verschrikkelijk door de tang genomen, als je dat maar weet. Ik heb nog wat blokken hout nodig voor het tuinvuur.’

‘Ik dacht anders dat Adam wel tegen een grapje kon,’ zei de vrouw van het zolder, ‘maar mijnheer loopt daar in het hoekje te kniezen.’

‘Oh, toe maar, geef mij maar weer de schuld,’ zei ik. ‘Het is nu oorlog.’ Ineens stormden de vrouwen op mij af, en peperden mij in met pudding, en trokken me op de tafel. ‘Dit is nog eens een kersttoetje, een vijf-gangen toetje is aan ons welbesteed,’ zei de vrouw van het zolder. Ik was woedend. ‘Als ik ooit loskom, dan zul je wat beleven,’ riep ik.

Het was alsof alle machines ineens stilstonden. We starden elkaar allemaal aan, maar deden niets. ‘Ode aan de kok,’ zei de dochter van de graaf. Na een tijdje lagen we in het bad, en het was nog gezellig ook. Het was als een lange brandende dag aan het strand. Ik was moe, ik had mijn portie wel gehad. Het was een vreemde gewaarwording dat roosjes zo konden zijn. Ik zou vanaf nu veel meer op mijn hoede zijn. Dit mocht niet nog een keer gebeuren. Tante Connie zou het niet overleven. Er groeiden sinds die dag struiken op het behang, die ervoor zouden moeten zorgen dat deze dingen nooit meer zouden gebeuren. Tante Connie was het goed zat, en huurde bewakers in, die een oogje in het zeil zouden houden. Ook liet ze overal cameras planten. We voelden ons vanaf die dag in ons huis bekeken. Maar de volgende keer dat we aan tafel zaten schoten bij mij weer de stoppen door. Ik verlangde zo naar de

oermoeder, dat ik boven op de vrouw van het zolder klom, de stoel brak, en we vielen beiden op de grond. Een wachter schoot een pijl door mijn hoofd, net op tijd, en ik werd aan de muur gespietst. ‘Geef hem melk,’ zei tante Connie rustig. ‘Jullie moeten niet zo paniekerig doen.’ Pudding droop uit de borst van de vrouw van het zolder. Ik kon me niet bewegen. ‘Eerste hulp bij ongelukken,’ zei tante Connie. ‘Hij is dood, hij heeft een pijl dwars door z’n kop. Geef hem de melk des levens, stelletje koeien. Nou, waar wachten jullie op.’

‘Hij hangt te hoog, tante,’ zeiden de vrouwen.

- Nou dan spuit je maar. Druk de knopjes maar goed in.

‘Nee, hij is dood. Hij heeft Medusa gezien, en wie van haar melk drinkt gaat naar de hel.’

- Ik ben niet gelovig, stop met die onzin.

‘God, zelfs als je de tepels van Medusa ziet ben je al overgeleverd aan de vlammen van de hel, en haar duistere hulpjes.’

- Ja, die ken ik, rijden die hier niet de hele tijd rond ? Medusa is al openlijk te kijk gezet, je hoeft het knopje van de tv maar aan te draaien.

‘Arme jongens.’

Ik kon naar de melk fluiten. De dames gingen ieder hun eigen kant op. Ik was in de tuin der wreedheden, ik was op sterven na de dood met die pijl in m’n kop. Oom Joop was behulpzaam en trok de pijl uit mijn hoofd. Maar dat deed nog veel meer pijn, dus ik drukte hem er weer in. Even later klopte ik bij de vrouwen aan de deur, maar ze deden niet open. Ik sliep die nacht bij tante Connie en oom Joop in de huiskamer. De dag erna zaten ze allemaal aan tafel alsof er niets was gebeurd. ‘Zo, de meer dan dodelijke borsten van Medusa zijn ook weer van de partij,’ zei ik. De vrouwen zeiden niets. Ze aten gulzig en verslikten zich een paar keer. Het ging zoals gewoonlijk weer nergens over. ‘Leuk,’ zei ik. ‘We zitten hier aan tafel met vergif. Killers.’

‘Houd je mond,’ zei tante Connie. ‘Jij bent ook niet een van de braafsten.’ Plotseling stonden de vrouwen als een vrouw op, als Medusa, en de muren om ons heen begonnen te branden. ‘Zie,’ riep tante Connie. ‘Ik wist het. Medusa is gekomen om wraak te nemen. Ren voor je leven.’ Oom Joop gooide een deken om ons heen, en trok ons naar zijn kant. Hij was de slimste geweest want sinds de dames hier aten zat hij bijna nooit meer aan tafel. Een golf van geweld sloeg ons neer. Maar oom Joop gedroeg zich als een duivel, en dat moest wel, anders had hij niks bij Medusa in de pap te brokkelen. Ik heb oom Joop nog nooit zo te keer zien gaan. Al snel stond Medusa buiten het raam. ‘Ik wist wel dat die wijven een grote pot met vergif waren,’ zei hij. Ik had nog nooit zo’n groot machts-spel gezien. Ik trilde als een hondje. Oom Joop was een held.

Omdat Medusa ons bleef bezoeken kregen we een ander huis in een andere straat. Er groeiden hier zogenaamde borsten-struiken die vruchten hadden als tepels waaruit een sap voortkwam wat bestand was tegen het borstgif van Medusa. We konden zelfs hierdoor Medusa genezen van haarzelf. De vloek was al snel verbroken. Er hoefde verder geen apocalypse aan te pas te komen. Onze vriendschappen werden hersteld, en al snel leefden we hier weer met elkaar. Alles was veilig nu. We hadden onze condomen-boom gevonden.

Een vrouw leefde tussen de verdiepingen in, een vrouw in mijn hoofd, onderdrukt door de hedendaagse maatschappij, een deel gesloten door de hersenen. Medusa was de oorlogsgodin, weggepest door een maatschappij van valse vrede. Een vreemde vrede bracht haar terug. Zij kende de tuin van spot ook. Ze had die zelf gemaakt. Ook kende ze de tuin van edelheden en wreedheden, op maat gesneden. Ze had zich een weg door die tuin gebaand, terug naar het paradijs. Ze ontmoette haar Adam in de lucht, en leidde ook hem terug. Door de brandende heg gingen zij, en helemaal opgebrand kwamen zij aan. Heel snel kwamen zij erachter dat zij een cirkeltje hadden gelopen. Zo slaan dan al snel de stoppen door, en vinden ze de liefde in zichzelf,

die na korte tijd niets dan haat blijkt te zijn. Het is alles niet wat het lijkt. Ik kreeg een fatalistische, nihilistische kijk op het leven door deze dingen. We waren weer terug bij af. Heel wat dromen waren kapot gesprongen, en we begonnen ons oude huis te missen, maar daar woonde een nieuwe familie in.

Waar we dan ook naartoe gaan, het is altijd hetzelfde. Laten we daarom naar binnen keren, en elkaar daar vinden, of hele andere personen die eindelijk onze dromen kunnen waarmaken, maar dit is slechts ijdelheid, illusie. We jagen lucht achterna, iedereen weet het, maar we blijven proberen. We blijven happen naar de koek die voor ons wordt gehangen. We zijn geconditioneerd, slaven, hondjes van Pavlov. Alles is hier misleiding op misleiding. Ik begon een pessimist te worden, zwaar somber. Ik wilde niemand valse hoop geven, niemand voorliegen. We liepen de leugen achterna omdat er geen waarheid was, of was de waarheid gewoon in een heel klein hoekje ergens, daar waar we het onmogelijk zouden kunnen vinden? Maar alle dingen zijn toch mogelijk voor hen die geloven. En zo ging ik geloven. Niet in het kerkelijk geloof, maar in die vrouwen hier met hun gekke spelletjes. Misschien dat de grootste leugen ook diep in haar de waarheid droeg. Ik had kans, want ik had een pijl door mijn hoofd. Denken was fataal. Het moest van een andere kant komen. Maar ik merkte al snel dat die vrouwen een gesloten boek waren. Ik kwam er niet ver mee. En ik wilde toch ergens in geloven. Een grote trots was er, ergens diep binnenin. Iets wat mij over het ravijn kon laten zweven, iets wat ik niet kon beschrijven, een mystiek gevoel. Oom Joop zei altijd dat een boek ons erdoor zou helpen, maar hij wist niet welk boek. Een popperige papieren kermis leek het. Tante Connie had een pop in een schoenendoos verborgen, een pop waarin ze heilig geloofde dat deze ons allen redden zou. Vaak sta ik op het balkon en voel me tussen de huizen, tussen de bomen, tussen de rivieren, overal tussen.

Het is een wonder dat ik nog leef met die pijl door mijn hoofd. Op een dag voel ik me door het gevoel dat die pijl in

mijn hoofd geeft zo in de wolken, zo extatisch, dat ik merk dat ik kan vliegen. Heel voorzichtig vlieg ik van het balkon, tussen de huizen door. Mensen vallen flauw achter de ramen. 'Bedrieger,' roept er iemand. Ik kan er niet mee zitten. Ook al zou het bedrog zijn, ik heb er een goede tijd mee. Ik vlieg naar de top van het hoogste huis in de buurt. Als ik naar beneden kijk is alles wit. Ook het hoge platte horizontale dak waarop ik sta. Ik ruik bosgeuren. Dan vlieg ik over de stad. Wat als ik dit alles zou kunnen ontsnappen. Ik besluit naar de volgende stad te vliegen, daar waar de fabriekswolken zijn. Ik houd van de rook. Ik hoop dat we er allemaal in verzuipen. Dat is beter dan wat we hadden. We hebben niets te verliezen. Maar dan roep ik mezelf tot orde. Er staan wat meiden voor een raam. Ze kijken verwonderd. Ik zwaai naar ze. Ze wenken me. Een van hen opent het raam, en ik vlieg naar binnen. 'Kijk, die kan vliegen,' zegt er een. 'Een truc,' zeg ik. 'Leer het me,' zegt een van de meiden. Ik vertel hen over de pijl in mijn kop. Ze giechelen een beetje. Al snel hangen ze aan me. 'Mag ik in jullie geloven,' vraag ik. 'Ik wil ergens in geloven.'

- Wij geloven in de dominee.

'Okay, maar dat is niet wat. Kan ik in jullie geloven?'

- Ik weet niet of ik daartoe bevoegd ben.

'Ik geloof in je.'

- Wat moet ik nu doen?

'Vlieg met me mee.'

- Ja, maar ik kan niet vliegen. Waarom blijf je niet gewoon hier. We hebben het hier erg naar onze zin.

'Okay.'

Ik bleef bij ze staan, en ze trokken me aan tafel. Ik moet zeggen ze waren een stuk netter dan de vrouwen die ik kende, de Medusa-vrouwen. Ze aten deftig, met mes en vork, geen geklieder. Ik staarde naar buiten, allemaal rook. Ik kon niet veel zien. Ze sliepen allemaal in de huiskamer op matrassen. Ik kreeg ook een matras. Ik sliep al snel. Ik merkte al

snel dat ik in mezelf aan het bidden was tot hen. Ik was op zoek naar een geloof. De volgende dag namen ze mij mee naar de kerk. Ik moet zeggen dat het mij aardig beviel. De dominee was erg aardig. Hij had ook wel wijze dingen te zeggen, en liep voortdurend met zijn sleutels te rinkelen. Had hij misschien de sleutels om Medusa te openen? Na de kerkdienst liep ik op hem af om het hem te vragen. Zonder nadenken nam hij een sleutel van zijn sleutelhanger af en gaf het aan mij. 'Probeer het maar uit,' zei hij. Maar eigenlijk wilde ik hier niet meer weg. Deze mensen waren geweldig. Weer ging ik met de meiden mee naar hun huis. Omdat ik heel veel aan Medusa dacht, ben ik even later toch teruggegaan naar mijn eigen stad en huis. Ik begon direct aan de Medusa-vrouwen te sleutelen. En het werkte, tot mijn eigen verbazing. Voor het eerst had ik het gevoel dat ik met hen ergens kwam. Alsof we de boom des levens hadden bereikt. We dronken koffie op het resultaat. Ik wilde de dominee bedanken, en vloog terug naar de andere stad. De meiden waren blij me weer te zien, en samen gingen we naar het huis van de dominee. De dominee was net zijn huis aan het schilderen. Na het bedankje nam ik afscheid van de meiden, en ging weer terug naar mijn eigen huis. Ik had Medusa verlost uit haar kooi.

Hoofdstuk 3. De Gespleten Aarde

De meiden hebben al snel ons huis gevonden, en de dominee ook. Ze waren met de dominee meegereden. De sleutel had namelijk een zendertje van binnen. Natuurlijk waren ze van harte welkom, maar de Medusa-vrouwen werden snel jaloers. Daar wist de dominee wel wat op, want die had veel meer sleutels. Wat me opviel was dat alles snel verstijfde. Alsof de sleutels veel openden, maar tegelijkertijd viel er ook zoveel dicht. We kregen het idee dat er een vloek op de sleutel lag. De dominee was niet overtuigd, want die geloofde heilig in zijn sleutels. Omdat hij zich steeds arroganter opstelde heeft tante Connie hem even later het huis uitgezet. Ik bewaarde de sleutels sindsdien. Die waren veel te gevaarlijk in de handen van een dominee. De meiden aanbaden inmiddels Medusa aan haar voeten. De

dominee was woedend en noemde hen afgodendienaars. Ze waren niet meer welkom in zijn stad. Het bleek dat hij ook nog eens de burgemeester was. Medusa begon trouwens door deze aanbidding ook steeds meer te eisen. Haar voeten moesten gekust worden, anders zou ze alles vertrappen. Ik had allang spijt dat ik haar had verlost, maar het kwam allemaal door die sleutels. Op een gegeven moment was ik het zo zat dat ik de sleutels inslikte. Maar sindsdien ging het niet goed met mij. Ik begon zelf een Medusa te worden. Wie had dat ooit durven dromen dat ik ooit de god der wrake zou worden. Het liep uit op een gevecht met de andere Medusa om de macht. De Medusa begon een gevaarlijk mechanisme te worden. Voordat het nog erger zou worden besloot ik een volgende vliegtocht te beginnen. Ditmaal kwam ik in een andere stad met de hoogste gebouwen. Een oud vrouwtje deed haar raam open, en nodigde mij uit. Toen ik haar het verhaal over de sleutels vertelde scheen ze mij te kunnen helpen. Zij was namelijk een heks. Ik moest een bepaald kruidendrankje drinken, en dan zou ik de sleutels kunnen uitspuwen, en dan zou zij de sleutels omsmelten. Maar alles pakte anders uit. Het kruidendrankje werkte niet. Ik had de krachten van Medusa. Ik was immuun tegen hekserij. Ik moest onder ogen komen dat ik in een monster aan het veranderen was.

Ik strompelde naar de uitgang van deze tuin. Ik had het in zicht nu, en greep naar mijn buik. Ook al verdween de uitgang en de buitenste heg in het niets, en leek het alsof het verder van me af begon te liggen, ik liep toch door. Ik greep om me heen als tastende in het donker. Ik greep het touw mij toegeworpen. Een vriendelijk vrouwengezicht keek me aan. Rozensappen dropen in een fles. Ik hoorde gegorgel en gezang. Bloedende tuinen, zover het oog reikt, vermengd met regen, waar het oog van Medusa over waakt. Het koren dat het goud omhoog haalt, het licht der sterren weerkaatsende, haar vrucht wordt vastgehouden. Medusa waakt. Het houten huis kraakt onder het getal van de lelies. Hier heeft ze haar woning. Hier voedt zij haar raadsel, haar

mysterie, waar prinses op paarden al eeuwen naar zoeken. Nee, zij zullen niet vinden, want Medusa waakt over haar geheim. Haar kroning was een bespotting. Haar lijden was een ontmaskering, maar niemand is ooit tot haar parel gekomen, niemand heeft ooit haar zwaard gedragen. Allen sterven zij door een blik op haar te slaan. Tot steen werden zij in alle eeuwigheden. Haar discipel is zoek, haar beker verloren. Zij heeft haarzelf nog nooit gezien. Zou zij het weten, dan zou zij sterven, daarom weet zij maar half. De rozengrachten hier zijn vol met parels. De mensen hier weten dat Medusa een geheim heeft, alleen ze kennen het niet. Ze hebben er alleen een glimp van opgevangen, en die glimp heeft hen voor altijd verblind.

Ik zit op mijn houten paard, mij hobbelpaard van vroeger, met mijn lange speer, mijn lans. 'Open de poort,' roep ik, maar alles zwijgt. Ik vlieg hoog, over de muur heen, maar hier is niks. De aarde is dus toch plat. Is dit het onverbiddelijke geheim van Medusa? Ik stort hier uit alles wat ik nog in mijn hoofd heb, alle puinhopen, alles gaargebraden, en kijk in de enorme diepte. Nee, het is een ravijn. De aarde is gespleten. Een groot werk moet dat geweest zijn, met de schaar des hemels. Daar aan de overkant weten de mensen niet dat ze niet weten. Ik vlieg weer terug, en omhels mijn Medusa, en mijn meiden. 'Ik ben aan de andere kant van de schaar geweest,' zei ik. 'Daar moeten we ook niet wezen. Vernietig alle spiegels. We staren wel in een glas wijn, met wijn van borsten-struiken.' Ik strek mij uit. Ze zijn blij dat ik terug ben. Ik solliciteer bij de zeevaart. Ik waarschuw hen dat de aarde wel degelijk plat is, en dat verklaart ook waarom er zoveel schepen zijn gebleven. Ik word er kapitein. Als ik thuis ben speelt oom Joop vaak op het orgel. Maar ik ben niet veel thuis. Ik moet de zee afbakenen. Een hoge rand moet er gemaakt worden, waar niemand meer overheen kan tuimelen. Medusa is als een moeder die haar kinderen terugroept. Zij heeft de tuin gebouwd, en haar muren, en die moeten we eren, omdat het buiten veel erger is. Er is geen paradijs aan de andere kant van de heg, maar de heg spreekt tot de verbeelding. Ik zie nog meer paradijs in een pot pindakaas. Als

ik thuis ben zijn de vrouwen blij, dan is het feest, maar een paradijs zal het nooit zijn, en hebben we dat wel nodig. We hebben toch elkaar.

Op een dag ga ik met de meiden voetballen op het pleintje. Via een tunnel komen we in een ander deel van de stad, in een winkelstraat. We slenteren door de straten. Ik neem hen mee naar de bakker, en koop wat special brood voor hen. Brood kan mij nooit te luxe zijn. Het is een levensnoodzaak. Bij de speelgoedwinkel wanen ze zich in het paradijs. Bij het tuinhok laten we alle zorgen achter ons. Voor de chocolade-winkel danst de vrouw van chocolade. Ze roept herinneringen bij me op, ze danst als een zwaan. We gaan de stoffige winkel binnen. Een grote notenkraker-eekhoorn staart ons aan. 'Ja,' zegt de winkelier, 'veel noten altijd in de chocolade, we hebben een verdrag met de noten-industrie. We kregen dit beeld van hen, toch aardig, vindt u niet.' Ik knikte. De meiden keken de man vriendelijk aan. We konden aan hem zien dat hij er blij van werd. 'Ik zal u vertellen, ik ben mijn vrouw verloren,' zei de winkelier. 'Ik mis haar echt, en er is nu een zee van ruimte boven, want ze had zoveel spullen en die zijn allemaal in haar graf meegegaan. Komt u maar even mee, dan laat ik het u zien.' Boven stond alles leeg. Ik staarde naar buiten, waar de chocolade-vrouw nog steeds danste. Ze was een zwerfster, en werd zo altijd genoemd.

Grote poppen van chocolade stonden in kasten. De man deed er erg zakelijk over, en kraste wat op papieren. Even later stonden we weer op straat. Aan het eind van de straat was een fontein. We zagen tante Connie lopen met een zware tas. 'Tante Connie,' riep ik. Ze had koffie gekocht, in allerlei soorten. Samen liepen we naar huis. Ik hielp haar de tas te dragen, en de meiden hielden ook wat spullen vast. Medusa wachtte ons op.

Uitgave : COAB

DE RODE STAD – deel 3

'Je bent zo lief,' zegt ze.

'Jij ook,' zegt hij.

'Je bent altijd zo geduldig met me,' zegt ze. Hij glimlacht. Hij omhelst haar weer en kust haar.

'Nee, niet kussen,' zegt ze. 'Het doet pijn.'

Hij laat haar los. Dan slaat de bliksem in.

'Onweer,' zegt ze.

'Wat moeten we in een rode stad ?' vraagt hij.

Ze maakt kabeljauw klaar. Het zit in een potje, en het komt met drie wensen. 'Ik wens geluk, liefde en zaligheid,' zei ze. Hij rent uit de torenkamer, want hij kan de stank niet verdragen. 'Altijd vlees,' roept hij.

'Vis,' roept ze hem na.

'Hetzelfde,' zegt zij.

'Dat is alleen voor hyena's,' roept hij.

'Ben jij dan geen hyena, je bent de prins van de hyena's,' roept ze.

'Alles met mate,' zegt hij.

'Een waar woord,' zegt ze, terwijl ze de kabeljauw in het openhaard vuur gooit. Hij komt dichterbij.

'Zeg, ik ben verliefd, en voor de liefde doe ik alles,' zei ze.

'Op wie ?' vraagt hij.

'Op jou,' zegt ze.

'Blijf van me af,' zegt hij. 'Ik ben een autist.'

'Het was maar een grapje,' zei ze. 'Wij hyena's kunnen niet verliefd worden.'

'Ik ook niet,' zei hij. 'Het is walgelijk, smerig.'

'Precies, als gesmolten kaas,' zegt ze.

'Gatverredamme,' zei hij. En even later :

'Waarom maak je zulke grapjes.'

Ze gaf geen antwoord. Het maakte hem kwaad.

'Stomme hoer,' zei hij. Ze begon te huilen. 'Het spijt me verschrikkelijk. Het zal nooit meer gebeuren,' zei ze.

'Het is al te laat,' zei hij. 'Nu brand ik. Ik kan hier echt niet tegen. Een beetje over de liefde gaan lopen praten, gatverredamme, rot toch een end op.'

'Nu ben je niet leuk,' zei ze. 'En ook niet aardig.'

Je hebt me gekwetst, zei hij.

- En jij me verdrongen.

Niet waar, ik ben altijd open voor je geweest.

- Leugenaar.

Hond.

- Gemenerik.

Zwarte hond.

- Racist.

Ik weet het.

- Dode diender.

Ik weet het.

Opeens stond de boer weer voor hen met een geweer. 'Uit mij stad nu,' sprak hij nors, 'uit mijn stad. Jullie zouden met de hyenas spelen, maar alles wat jullie doen is elkaar voor gek uitmaken.'

'Maar wij zijn hyenas,' zei de godin.

'Ja, dat zeggen ze allemaal,' zei de boer. 'Wegwezen, uit mijn stad. Ik heb niets met jullie te maken. Ook al vriezen jullie dood in de kou, kan mij het schelen, oprotten, weg, weg.'

Maar toen werd de jongen heel erg kwaad, en greep het geweer en boog het om. 'Zeg, zo spreek je niet tegen een godin,' zei hij tegen de boer met strakke ogen. Zijn ogen lieten de boer niet meer los, en de boer begon te sidderen. Daar kwam een andere boer aan. 'Het is de

godin,' riep de sidderende boer. 'Ach nee,' zei de andere boer, 'laat hen je niks wijsmaken.' Maar spoedig waren ze allemaal door grommende hyenas omsingeld. De hyenas doken op de twee boeren. 'Rennen !' riepen ze. Maar ze konden nergens heen.

'Dat is ook met de bedelaars gebeurd,' fluisterde de godin. 'Naar de schuren.'

Hyena's, maak het op, en leg het neer,

Hyena's, ren je rot en kom niet meer,

Hyena's, in de rode stad, je leeft niet meer.

Ze keken naar een andere tekenfilm. Buiten sneeuwde het. Ze maakte alleen nog maar chocolade voor hem. Hij gruwelde van vlees. Hij had haar gesmeekt geen vlees en vis meer te maken. Hij kon het niet aan. Het leven was te zwaar dan. Maar in chocolade was het voor hem een zachte, zalige oceaan. Zo romig en cremig. Dat was voor hem altijd weer een verrassing, en zij was zijn verrassing. Zij was zijn genade. Er lagen hier overal snoeppapiertjes, alsof er een heks was langsgesproken. Vlees was er allang niet meer, alleen nog maar snoep. Snoep maken kon ze als de beste, en ze genas zijn hart.

Hij liep altijd rond op gympen, en zij op blote voeten. Hij bladerde door wat boeken, en keek naar haar. Ze keek terug. 'Is dit wat je wilt ?' vroeg ze. 'Gaan we nooit trouwen ? Want straks word je wakker, en dan heb je mijn ring niet.'

'Onzin,' zei de jongen. 'Heb geloof.'

'Nu klink jij kerks,' zei Erin.

'Kan me niet zoveel schelen,' zei de jongen.

'Hoe heet je eigenlijk ?' vraagt Erin.

'Orpheus,' zegt de jongen. 'Orpheus P.'

'Mooie naam,' zegt Erin.

'Had je kunnen weten als godin zijnde,' zei Orpheus.

'Ik weet niet alles,' zei ze.

'Of je wil het gewoon niet weten,' zei hij.

'Of ik wil het gewoon van jou horen,' zei de godin.

Plotseling werden ze omringd door rode lichten.

'Hyenische energie,' zei de godin, 'ze hebben ons gevonden.'

'Er komt licht uit mijn handen,' zei Orpheus.

'Uit mijn handen ook,' zei Erin.

'Dan kunnen we een nieuwe wereld creëren,' zei Orpheus.

'De rode stad is alles wat we nodig hebben,' zei Erin, 'als een rode picknick.'

'Als een rode draad, van mijn hart naar de jouwe?' vroeg Orpheus.

Ze knikt. 'Ja,' zegt ze. En even later : 'Altijd aan elkaar verbonden.'

'Geen zweem van twijfel,' zei Orpheus.

'Het beest van twijfel is in de rivier geworpen,' zei de godin.

'Goed,' zei Orpheus.

'Zwarte mensen, gemaakt van chocola,

Zwarte mensen, dienen de tafella,

Zwarte hond, hebbende geen gena.

Weer keken ze naar een tekenfilm. 'Hoe kunnen we de rode draad vinden?' vroeg Orpheus. 'Kom maar mee,' zei ze. Ze zwierven door de sneeuwbedekte stad, naar een kerk, waar de draad ergens moest hangen. Binnengekomen zagen ze een heks. 'Hoe zijn jullie binnengekomen?' vroeg de heks. 'Dat is onmogelijk. Niemand kan hier komen.'

'Ik heb hem meegenomen,' zei Erin.

'Jij?' sprak de heks. 'Ellendeling.' Toen begon ze op haar piano te spelen.

'Morgenrood, vroeg is dood, morgen boter, aardkloot,

Botervloot, kom hier nu, vlug, breng die mensen snel terug,

Deze stad is van mij, niemand komt er levend uit,

Niemand, nee, niemand, want de avond is het paslood,

Morgenbrood, vroeg is dood, ik heb hen nu geflest,

Ik heb hen op het kastje gelegd.'

'Heks, hou je waffel,' sprak Orpheus.

'Waar is de rode draad?' vroeg Erin.

'Achter me,' zei de heks. 'Grijp ernaar, en als je mist, heb ik je.'

'Geen sprake van, heks,' zei Orpheus.

'Deze stad is van mij,' zei de heks, 'dus ik bepaal wat er gebeurt.'

De bakker heeft zijn hemd gescheurd,' zei Orpheus.

'Koeien in de sloot,' zei de heks.

'Ik heb een broertje dood,' zei Orpheus.

Toen begon ze weer verder te spelen.

'Draken van het vuurfontein, help met de wijn, help met de wijn,

Verdrink ze hier, in het bier, help met de wijn en met vertier,

Ha, kom terug, wanneer ik je roep, chocolade mensen hebben hier een goed beroep,

Slaven zullen jullie wezen, op het dekzeil gehesen, klaar.'

'Mens, houd toch op, niemand is in die akelige rijmpjes van jou geïnteresseerd,' zei Orpheus.

'Niemand zei je?' sprak de heks. 'Ze zijn toevallig allemaal aan de beeldbuis genageld. Ik beslis hier de TV. Ha.'

'Ach heks, houd op met je sprookjes,' zei Orpheus. 'Zal ik u eens een verhaaltje vertellen.'

'Ga je gang,' zei de heks.

Orpheus floot even, en daar kwam een groep hyenas binnenstormen, die al snel op de heks doken.

'Dat kan helemaal niet,' zei de heks. 'Niemand kan hier komen. Hoe hebben jullie deze plaats ontdekt.'

'Vuur, vuur,' gilde de heks. Maar er kwam geen vuur, en haar piano kon ze niet meer bereiken. Toen maakte ze een heel hoog fluitje, maar dat werkte ook niets uit.

'Orpheus, we moeten hier weg,' gilde Erin. Samen renden ze naar buiten. 'Heb je het draad?' vroeg Orpheus.

'Nog niet,' zei Erin.

'Houd vast,' zei Erin.

'Wat moet ik vasthouden?' vroeg Orpheus.

'Mijn hand,' zei Erin.

'De rode stad is van mij,' gilde de heks. 'Dat kun je zo maar niet wegnemen. Mijn lieve, lieve stad.'

'Heks, het is afgelopen,' schreeuwde Orpheus.

'Nee!' krijste de heks. 'Kom daar niet aan. Raak het niet aan!'

Daar kwamen de hyenas naar buiten lopen met het draad. De stad was nu van hen. Ze hadden het draad in hun bekken, het rode draad, en er droop rood sap vanaf. Overal waar ze kwamen was er rode sneeuw.

'Het is een teken,' zei Erin.

'Wat voor een teken,' vroeg Orpheus.

'Ik kan het niet zeggen,' zei Erin.

'Schat, je moet het zeggen,' zei Orpheus.

'Chocola,' stamelde Erin.

'Het smaakt goed,' zegt Orpheus.

'Snoep is zoet,' zegt Erin.

'Deze heks met al haar vlezen,' zuchtte Orpheus.

'Ze is dood, heus,' zegt Erin. 'De hyenas hebben haar ...'

'Aan stukken gereten ?' vroeg Orpheus.

'Nee, veel erger,' zei Erin.

'Ik wil het niet weten,' zegt Orpheus.

'Je moet het weten,' roept Erin.

'Zeg me dat het niet zo is,' zegt Orpheus, nadat ze het hem had verteld. 'Hebben ze dat echt gedaan ? Dat had ik niet verwacht.'

'Ja, ze hebben haar echt in snoep veranderd,' zei Erin.

'En wie gaat haar opeten ?' vraagt Orpheus.

'De rode stad,' zegt Erin.

'Het snoep is goed,' zegt Orpheus.

Erin knikt. 'Ja,' zegt ze. 'Snoep is zoet.'

De dag erna sneeuwde het snoep, en de kinderen aten hun buikjes vol. Zo vol dat ze 's avonds niet bij het avondeten konden zijn. Ze moesten het vlees laten staan voor de hyena's, en lusten sinds die dag geen vlees of vis meer. 'Laat het over aan de hyena's,' werd er altijd gezegd. 'De snoep is voor de kinderen.'

Uitgave : COAB

AVOND DANSER

Hij woonde in een havenstadje. Het havenstadje lag aan een groot meer. Hij had het gevoel alsof niemand naar hem luisterde, alsof niemand hem kon horen. Hij voelde zich niet serieus genomen. De mensen leefden langs hem heen. Hij had een zus die vele jaren ouder was, dus ze groeiden ook niet samen op. Hij had het gevoel alsof hij enig kind was. Misschien was dat ook de reden waarom hij zich zo geïsoleerd en onbegrepen voelde. De mensen om hem heen waren veelal ouder en met hele andere dingen bezig. Zijn vader was

altijd en eeuwig bezig met de tuin. Hij had het gevoel alsof zijn vader nooit oog voor hem had, alsof zijn vader hem niet eens zag staan.

Zijn moeder was een heel dromerig type. Die was ook onbereikbaar, en draaide altijd alles om, en maakte altijd iets anders van wat hij zei. Het was een zweverig en afstandelijk iemand. Hij had het gevoel alsof niemand om hem gaf, alsof hij er niet toe deed. Wat hij ook maakte of deed, het was nooit goed. Hij had het gevoel dat zelfs als hij zou kunnen vliegen dat de mensen er dan niet van op zouden kijken. Hun leven ging dan gewoon door. Ze waren onverschillig en ongeïnteresseerd.

Hij maakte prachtige, gevoelige muziek, maar niemand luisterde. Hij schreef prachtige boeken en maakte prachtige schilderijen, maar iedereen was met andere dingen bezig. Hij was slechts een druppel in de oceaan. Hij kreeg geen voet aan de grond.

Hij voelde zich als een avond danser, terwijl anderen moe waren van de dag en alreeds voorbereidingen troffen voor de nacht. Hij danste door, terwijl ieder ander naar bed ging. De mensen om hem heen waren moe, moegepraat. Hij wist niet waar hij zijn energie vandaan haalde. Hij ging graag wandelen in het park. Op een dag kwam hij daar een meisje tegen. Eerst deed ze alsof ze hem niet zag staan, maar even later kwam ze naar hem toe. "Mooi weer is het vandaag, hè ?" vroeg ze.

"Ja, dat wel," zei hij.

"Dat wel ?" vroeg ze. "Zijn andere dingen niet mooi ?"

"Niemand begrijpt me," zei hij.

"Begrijpt de zon de hemel ?" vroeg ze. "Begrijpt de maan de aarde ? Ze leven langs elkaar heen. Het zijn twee werelden die elkaar kruizen, totaal verschillende werelden."

"Daar zit wat in," zei hij.

"En zo is het ook tussen ons," zei ze. "Wij kennen elkaar niet, en nu kruizen even onze paden."

"Jammer," zei hij.

"Waarom ?" vroeg ze. "Zo is het leven. Zeg, ik moet er weer vandoor. Een prettige dag verder."

Toen liep het meisje weg. Hij voelde alsof iedereen haast had. Iedereen was met andere dingen bezig zoals altijd.

De volgende dag kwam hij haar weer tegen in het park, maar ze negeerde hem volkomen. Ze deed alsof ze hem nog nooit eerder had gezien, alsof ze nog nooit met elkaar hadden gesproken. Hij had het gevoel alsof ze hem niet eens zag staan, alsof hij lucht voor haar was.

De dagen erop gebeurde hetzelfde. Hij kwam haar tegen in het park, maar ze sprak niet met hem, keek totaal langs hem heen, maar sprak wel met andere voorbijgangers. Hij begon zich er een beetje kwaad over te maken, of misschien wachtte ze erop dat hij iets zou zeggen ?

Hij besloot zich te gedragen zoals zij zich gedroeg. Hij zorgde ervoor dat hij niet naar haar keek, en hij sprak iedere andere voorbijganger even aan, alhoewel ze vaak niet eens wat terug zeiden. Ze hadden haast, of waren niet geïnteresseerd, of heel kortaf. Sommigen hadden wel hele lange gesprekken met haar in het park. Hij vroeg zich af wat er met hem aan de hand was.

Hij had het gevoel alsof hij een dans met haar opvoerde. Ze waren vaak bij elkaar in de buurt, maar toch ook weer niet. Hij besloot zo ook met anderen om te gaan. Hij was een avond danser.

Hij leefde geheel voor de avond dans,

en schudde zo zijn zorgen van hem af.

Maar om een dag kwam ze samen met een jongen, en de dag erna was de jongen er weer. Hij dacht dat ze misschien een vriend had, en het begon hem te verlammen. Het dansen ging hem moeilijk af, en toen ze voor de derde keer samen met de jongen naar het park kwam besloot hij niet meer te gaan. Ongeveer een week later lag er een kaart van het meisje in de brievenbus. Ze liet hierin weten dat ze hem miste, en dat de andere jongen haar broer was. Hij vroeg zich af hoe zij aan zijn adres kwam, of misschien had zij hem wel naar huis gevolgd. Ook vroeg hij zich af waarom ze hem miste, omdat ze elkaar nooit spraken. Of had het misschien met de avond dans te maken, dat ze dat miste ?

Na een week besloot hij terug te gaan naar het park, maar dit keer met zijn zus. Hij besloot verder helemaal niet op haar kaart te reageren. Hij had ook haar adres niet. Hij was druk met zijn zus in gesprek. Ze hadden het over allerlei dingen, en het meisje was er ook met haar broer. Hij vroeg zich af waarom ze altijd met haar broer kwam. Hij dacht dat het meisje niet kon weten dat het zijn zus was, maar ze bleken elkaar te kennen, en ze raakten met elkaar in gesprek. Hij werd verder volkomen genegeerd. De volgende dag kwam hij alleen, terwijl het meisje weer kwam met haar broer. Maar op een dag kwam het meisje met een andere jongen, en het begon aan hem te knagen. Ditmaal kreeg hij er geen kaart over, en elke dag was de jongen er weer. Hij had hier geen zin in, dus na een tijdje besloot hij niet meer te komen. Hij was ziek geworden van deze avond dans. Hij voelde zich verlamd, als gestoken door een giftig insect. Hij kon aan niets anders meer denken.

Soms ging zijn zus nog wel eens naar het park, en op een dag vertelde ze dat zij daar nog steeds veel was, maar dan met haar andere broer.

Het was in die dagen dat hij besloot andere meisjes te vragen om met hem naar het park te gaan, gewoon als wandel-partner, of als een soort dans-partner. Hij waagde zich weer aan de avond dans. Toch voelde hij zich er rot over dat hij nooit haar kaart had beantwoord, ook al had hij haar adres niet. Hij vroeg aan zijn zus of zij haar adres had, en zij gaf het hem. Maar hij had de moed niet.

Op een dag was het meisje weer helemaal alleen in het park, terwijl hij met een ander meisje was. De dag erop was zij weer alleen, en na een week besloot hij ook alleen te komen. "Heb je mijn kaart ooit gehad ?" vroeg ze.

"Ja, maar ik had je adres niet," zei hij.

"Je zus zei dat ze mijn adres aan je had gegeven, dat je er zelf om had gevraagd," zei ze.

Hij werd rood van verlegenheid, maar durfde verder niets te zeggen. Even later zei hij : "Ik was het weer vergeten."

"Ik bedoelde er verder niets persoonlijks mee," zei ze. "Ik dacht ik deel het gewoon met je. Ik had ook mijn vriend mee kunnen nemen."

Hij werd helemaal koud van binnen.

"Niet dat ik een vriend heb," zei ze. "Maar het zou een mogelijkheid kunnen zijn. In mijn geval zal dat wel nooit gebeuren."

"Waarom niet ?" vroeg hij.

"Mensen zijn te verschillend," zei ze. "Het is beter ze op een afstand te houden, als in een dans."

Hij voelde zich warm en koud tegelijk van binnen.

"Ik werk in het museum," sprak ze.

"Ik moet gaan," zei hij.

"Wacht," zei ze. "Ik bedoel er niets persoonlijks mee."

"Ik weet het," zei hij, en liep door.

Hij dacht na over het museum. Hij vroeg zich af of zijn kunst ooit in een museum zou komen, maar het leven voerde een dans met hem op, net zoals het meisje, en hij deed mee in deze dans.

Op een dag kwam het meisje niet meer, en weken gingen voorbij waarin hij haar niet zag. Zou hij dit keer misschien te koud zijn geweest ? Na een maand schreef hij een kaartje dat hij haar miste. Een maand later kreeg hij een kaart terug. Daarin stond : "Sorry, ik heb het te druk met paardrijden."

De dag erna was ze in het park. Hij ging direct op haar af. "Ik heb het gevoel dat ik je paard ben," zei hij.

"Ik begrijp het," zei ze. "Ik kan zo soms overkomen, maar zo zit ik niet in elkaar."

"Wil je een keer met me mee naar de bibliotheek ?" vroeg hij.

"Als jij een keer met me meegaat naar het museum," zei ze.

"Afgesproken," zei hij, "maar dan wil ik je eerst een keer mijn kamer laten zien."

Op zijn kamer hingen zijn schilderijen en lagen zijn boeken, maar toen ze er was deed ze volkomen ongeïnteresseerd en onverschillig. Ze was meer met hem bezig dan met wat hij had gemaakt. Ze keek wel rond, maar verder zei ze er niets over, en begon dan over andere dingen. Hij voelde zich koud worden van binnen en wenste dat hij haar nooit had binnengelaten. Hij voelde zich verlamd, als gestoken door een giftig insect. Hij danste niet meer. Hij voelde zich aan een paal gebonden door een

headhunter. Hij voelde zich als een hebbedingetje, een monument. Ze ging ijskoud met hem om, als een museum medewerker met een object.

"Hallo, ik leef, ik praat," zei hij.

Ze reageerde er verder niet op. "Laten we nu naar de bibliotheek gaan," zei ze, "en dan daarna naar het museum."

Maar hij had geen zin meer. "Laten we dat een andere keer doen," zei hij. "Ik heb nu geen tijd."

Hij was blij toen ze weer weg was. Hij zou nu een lange tijd niet meer het park inkomen. Hij had het gevoel dat hij haar moest laten betalen voor haar gedrag. De avond dans begon andere vormen te krijgen.

Hij vond haar gevaarlijk voor zijn psychische gezondheid, maar toch wilde hij dit roofdier ook temmen. Of zou zij dan hem temmen ?

Hij zette als het ware het contact met haar in de ijskast. Hij wist dat zij slechts op jacht was naar zijn schedel. Of waren het misschien de wonderen van de natuur ?

Hij besloot boswandelingen te maken in plaats van parkwandelingen, maar tot zijn grote schrik kwam hij haar daar op een dag tegen. Ze kwam direct op hem af, en fluisterde iets in zijn oor. Hij kon het niet verstaan. "Wat zeg je ?" vroeg hij.

Maar ze liep door. De dag erna was ze weer in het bos, dus hij besloot terug te gaan naar het park. Toen ze daar ook kwam dacht hij dat ze dit misschien al tijden deed, gaan van bos naar park en omgekeerd. Ze bleek dit ook zo te doen tussen het museum en de bibliotheek. Eigenlijk kon hij haar niet ontlopen. Het was in deze tijd dat hij zich steeds meer terugtrok op zijn kamer. Hij begreep zijn vader beter, die altijd bezig was met de tuin. Hij begreep nu waarom. Ook

begreep hij zijn moeder beter, waarom die zo was. Misschien was het meisje wel een wonderlijk medicijn, maar ook iets wat je zeker niet te veel moest gebruiken. Er stond een dagelijkse limiet op, en daar moest hij zich streng aan houden.

Een man kocht een pakje medicijnen genaamd "Avond Danser" in een boekhandel. Er zat ook een klein boekje bij. Hij kocht het, omdat hij wilde dat zijn gezin elkaar beter zou begrijpen. Het was een wereldbekend medicijn, bekend van televisie. De man wilde het weleens uitproberen.

Einde

Uitgave : COAB
